

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M.S.**, narozený dne ... , státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-12834-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2017, č. j. MV-12834-5/SO-2017, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 12. 2016, čj. OAM-1023-26/ZR-2016. Tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ruší, neboť cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (dále jen „ČR“) v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci, postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná také porušila § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti; správní orgány nevycházely dotčeným osobám podle možností vstříc a porušily tedy povinnost danou jim zákonem. Žalovaná dále porušila § 2 správního řádu, § 37 odst. 1 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí žalované aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Primární nepřezkoumatelnost spatřoval žalobce v tom, jak se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou, která se týkala toho, že správní orgán zcela rezignoval na vyjádření k podkladům žalobce a ani se nijak nevypořádal s navrhovaným výsledkem manželky žalobce a zpracováním stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) na nezletilého syna manželky, o kterého se žalobce intenzivně stará. Žalovaná k této námitce odkázala na dva rozsudky, kdy první nijak nesouvisel s danou námitkou a navíc ani nebyl řádně označen (z označení, že se jedná o rozsudek Krajského soudu v Brně, nelze dovodit, o jaký rozsudek jde, neboť chybí číslo jednací i den vydání rozhodnutí). Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102, se taktéž nijak nevztahoval k odvolací námitce, neboť je zcela evidentní, že pokud se správní orgán nevypořádá s vyjádřením k podkladům, poruší tím § 68 odst. 3 správního řádu. K výše uvedenému žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2011, č. j. 3 A 40/2010, kde Městský soud konstatoval následující: *„Nadto je třeba dodat, že v souvislosti s těmito okolnostmi trpí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů další vadou. V podané žádosti o vydání nového rozhodnutí totiž žadatelé navrhli nařízení ústního jednání a provedení místního šetření. Správní orgány obou stupňů nijak neodůvodnily, proč nepřistoupily k provedení ústního jednání, ač to bylo navrhováno.“* Dále žalobce odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2016, č. j. MV-17261-7/SO-2016, kde žalovaná konstatovala: *„Podle výsledku zjištění by pak měl správní orgán zvolit další postup, zejména zvážit provedení důkazu výsledkem účastníka, a pokud by takový postup považoval za nadbytečný, musí být takový závěr v odůvodnění rozhodnutí náležitě odůvodněn, tj. odvolatel má právo vědět, proč správní orgán další navržený důkaz neprovedl.“*
4. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce je fakticky nevlastním otcem nezletilého A.S., u kterého lékaři diagnostikovali infantilní autismus, kdy je zapotřebí speciální péče a je tedy nezbytná pomoc žalobce, jak vyplývá z přiložených dokladů. Ač správní orgány odkazovaly na to, že zákonodárce jim neuložil povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí, nelze tuto praxi generalizovat na vše, ale zrovna v tomto konkrétním případě je posouzení přiměřenosti

dopadu rozhodnutí nezbytné s ohledem na život dítěte, které je chráněno kromě jiného i mezinárodními předpisy, především Úmluvou o ochraně práv dítěte. Žalobce nesouhlasil ani s názorem, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, nelze aplikovat na daný případ, neboť se jedná o jinou pobytovou situaci. Dle názoru žalobce Nejvyšší správní soud jasně konstatoval, že jsou správní orgány povinny zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníků řízení, i když to výslovně právní úprava nestanoví. Žalobce uvedl, že by správní orgány měly řádně individualizovat svá rozhodnutí na konkrétní případy, což v daném případě neučinily, čímž způsobily nezákonnost vydaných rozhodnutí.

5. Žalobce má na území ČR manželku paní O.S., se kterou oba pečují o jejího nezletilého syna trpícího vážnou nemocí, kdy je vyžadována neustálá péče, o kterou by se sama manželka nemohla postarat. Žalobce nespáchal žádný závažný trestný čin, na základě kterého by jej bylo nutné takto sankcionovat. Rozhodně nelze říci, že jím spáchaný čin by byl proti zájmu národní bezpečnosti. Žalobce není žádným teroristou, ani nikoho neznásilnil, je normálním vzorným manželem a starostlivým nevlastním otcem dítěte, které jej bere jako vlastního a pro které by případné žalobcovo nucené vycestování mělo fatální dopady do jeho budoucího života a vývoje již tak vážného zdravotního stavu.
6. Žalobce závěrem uvedl, že žalovaná se řádně nevypořádala s odvolací námitkou týkající se stanovení lhůty k vycestování, kdy toto stanovení nebylo dostatečně odůvodněno. Pouhý odkaz správního orgánu I. stupně na to, že to žalobce mohl očekávat, nebyl rozhodně řádným odůvodněním v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaná aprobační tohoto způsobu vypořádání způsobila taktéž nezákonnost vydaného rozhodnutí.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce shledal, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející řízení bylo zatíženo nezákonností, a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Podle vyjádření k žalobě jsou námitky uváděné v žalobě shodné s těmi odvolacími. S ohledem na to odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány. Žalovaná shrnula, že se ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zrušil platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, neboť byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

9. Nařízeného jednání se zúčastnili žalobce osobně a jeho zástupce na základě substituční plné moci, žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. Zástupce žalobce při jednání setrval na žalobní argumentaci i žalobním petitu. Jeho návrhu na provedení důkazu výsledkem žalobcovy manželky nebylo soudem vyhověno.

V. Vlastní argumentace soudu

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

11. Soud neshledal žalobu důvodnou.
12. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“ Odkazující ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje, že vyjmenovaná ustanovení vztahující se na dlouhodobé vízum – mezi nimi i § 37 zákona o pobytu cizinců – platí obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu.
13. Soud při posuzování věci vycházel zejména z následujících skutečností, které vyplývají ze správního spisu: Žalobce byl nositelem oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 30. 4. 2015 do 29. 4. 2017. Dne 14. 4. 2016 došel správnímu orgánu I. stupně trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 1. 2016, č. j. 9 T 18/2016-34, jímž byl žalobce odsouzen pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 18 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 2 let. Doručením oznámení ze dne 6. 5. 2016 bylo zahájeno řízení ve věci zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ve vyjádření ze dne 17. 5. 2016 žalobce mj. uvedl, že po dobu pobytu na území ČR řádně dodržoval český právní řád a povinnosti plynoucí mu z jeho pobytového statusu. V případě činu, pro který byl odsouzen, se jednalo o první excés, kterého se dopustil, přičemž se domníval, že pro českou společnost nepředstavoval jeho pobyt na území nebezpečí ani rozpor s veřejným zájmem. Žalobce namítal také existenci silného zásahu do rodinného a soukromého života pro případ zrušení pobytového oprávnění. Správní orgán I. stupně ve věci žalobce poprvé rozhodl rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016, kterým žalobcovo pobytové oprávnění zrušil, avšak žalovaná toto rozhodnutí na základě podaného odvolání dne 10. 10. 2016 zrušila, neboť shledala porušení žalobcových procesních práv a také nedostatečné odůvodnění délky stanovené lhůty k vycestování. Ve vyjádření ze dne 13. 12. 2016 žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce navrhl provedení výsledku manželky a zpracování stanoviska OSPODu na nezletilého syna družky [správně manželky], neboť se jedná o esenciální úkony pro posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Správní orgán I. stupně ve věci opětovně rozhodl dne 14. 12. 2016, kdy pobytové oprávnění zrušil a stanovil třicetidenní lhůtu k vycestování. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Dále mj. podotkl, že pro případ rozhodnutí podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu nepřísluší zabývat se dopady do soukromého a rodinného života. K odůvodnění stanovené lhůty k vycestování uvedl: „Vzhledem k tomu, že účastník řízení si musel být vědom toho, že může nastat situace, kdy bude muset opustit území České republiky, dlouho dopředu, jeví se lhůta k vycestování stanovená v délce 30 dnů s ohledem na všechny okolnosti zjištěné v rámci správního řízení jako přiměřená.“ Podané odvolání bylo odůvodněno zejména tím, že správní orgán nereagoval na vyjádření žalobce ze dne 13. 12. 2016 a na jeho důkazní návrhy (výslech manželky, stanovisko OSPODu), že bylo nutné zkoumat přiměřenost, ale nestalo se tak, a že bylo nedostatečně zdůvodněno stanovení lhůty k vycestování. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstanční. Žalovaná k důkazním návrhům doplnila odkaz na blíže nespecifikovaný rozsudek Krajského soudu v Brně a na rozsudek Městského soudu v Praze pod č. j. 9 Ca 144/2009-102 a na tomto základě shledala, že stav věci byl zjištěn dostatečně a doplňovat dokazování o navrhovaný výslech nebylo třeba (k tomu odkázala na § 52 ve spojení s § 3

správního řádu). Odůvodnění stanovení lhůty považovala žalovaná za dostatečné a s odkazy na judikaturu správních soudů dospěla k závěru, že správní orgán nebyl vzhledem k použitým zákonným ustanovením povinen zabývat se přiměřeností. I ve vztahu k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaná shledala, že „je v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn pobyt cizinců, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost.“

15. Soud vycházel z toho, že při rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stojí před správními orgány jediný úkol – ověřit, zda cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Předmětné ustanovení nedává správnímu orgánu jakoukoli další možnost diskrece. V souzené věci měly správní orgány obou stupňů k dispozici pravomocné rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 – trestní příkaz č. j. 9 T 18/2016-34. Tato klíčová skutečnost byla prokázána a ze strany žalobce nebyla nijak zpochybněna.
16. Těžiště obrany žalobce spočívalo v tom, že správní orgány se zaměřily pouze na naplnění této jediné právní skutečnosti a nezabývaly se širšími okolnostmi jeho případu. Pro posouzení důvodnosti důkazních návrhů byla skutečně stěžejní otázkou otázka předmětu vedeného řízení. Na samotný důvod zrušení pobytového oprávnění podle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců – tj. prokázané pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu – nemohlo mít provedení důkazů výsledkem žalobcovy manželky či zpracováním stanoviska OSPODu žádný vliv. Tyto důkazní návrhy, jichž se žalobce opakovaně dovolával, by mohly mít vliv na posouzení věci jediné tehdy, pokud by správní orgány posuzovaly dopad předmětného správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Použité zákonné ustanovení však správní orgány k takovému posuzování přiměřenosti obecně nezavazuje (srov. znění prvního odstavce § 37 zákona o pobytu cizinců a odstavce druhého *in fine*).
17. Za určitých okolností by nicméně mohlo dojít k vybočení z výše uvedeného právního úsudku a holého textu zákona, a sice v takových případech, jež zvažoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101. V tomto rozhodnutí mimo jiné konstatoval: „Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti. Výjimkou z tohoto pravidla by mohly být jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Správní orgány jsou však na druhou stranu, jako všechny orgány aplikující právní předpisy, povinny vykládat právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení ústavně konformně [...] Takové implicitní zmocnění [ke “zmírňujícímu” správnímu uvážení] připadá v úvahu pouze výjimečně, a to tehdy, kdyby jeho neuplatnění znamenalo narušení principů materiálního právního státu. Tak by tomu obecně vzato mohlo i v případech, kdy by brozil zásah do rodinného života dotčené osoby. [...] Skutečnost, že rodina má právo na ochranu společnosti a státu, jak stanoví mezinárodní smlouvy, na něž stěžovatel odkazuje, a že je pod ochranou zákona podle čl. 32 odst. 1 Listiny základní práv a svobod, neznámá, že tato ochrana, která má být rodině poskytnuta, má být absolutní, neomezená a zákonem neomezitelná. [...] S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na

ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byt' jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. [...] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zásah do stěžovatelova rodinného života a práva na ochranu rodiny není takového rozměru, že by dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o nezbytnosti případného implicitního zmocnění správního orgánu ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení při aplikaci § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“

18. Okolnosti vymezené Nejvyšším správním soudem však v nyní projednávaném případě nenastaly. Soud nehodlá nijak zlehčovat náročnost péče o nezletilého autistického syna žalobcovy manželky, nicméně přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce není biologickým otcem tohoto dítěte ani jedinou osobou, na kterou by toto dítě bylo odkázáno péčí a výživou. Z předložených dokumentů (lékařská zpráva/potvrzení, vyjádření žalobcovy manželky) rovněž nevyplývá, že by dítě vyžadovalo neustálou péči přímo žalobce. Také žalobcovo manželství bylo uzavřeno až v době, kdy již probíhalo řízení o zrušení platnosti pobytového oprávnění. Veden těmito úvahami soud neshledal nezbytným zavázat správní orgán ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení, tedy posuzování přiměřenosti.
19. Důkazní návrhy vznesené žalobcem tudíž pro posouzení důvodnosti zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neměly žádnou právní relevanci a žalovaná tento fakt zohlednila, když odkázala na již dostatečně zjištěný skutkový stav. Vzhledem k této skutečnosti ani soud nepřistoupil k výslechu žalobcovy manželky během konaného ústního jednání, neboť by provedení takového důkazu bylo vzhledem k předmětu řízení nadbytečné a skutkový stav bylo možno dostatečně ověřit z předloženého spisového materiálu.
20. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí byla stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dnů. I přes strohé odůvodnění se soudu takto stanovená lhůta k vycestování nejeví jako nepřiměřená a její odůvodnění soud nepovažuje za nepřezkoumatelné.
21. Ve zcela obecné rovině žalobce namítal procesní pochybení správních orgánů spočívající v porušení povinností odvolacího orgánu a nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, dále v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 3 správního řádu) a porušení zásad správního řízení (§ 2 a § 4 odst. 1 správního řádu). Vzhledem k míře obecnosti daných námitek považuje soud za dostačující uvést, že žalovaná posoudila podané odvolání v souladu s požadavky § 89 odst. 2 správního řádu a vypořádala veškeré odvolací námítky. Její rozhodnutí bylo logicky soudržné, byla z něj zřejmá východiska žalované, její úvahy i závěry, ke kterým na tomto podkladě dospěla. Postup správních orgánů odpovídal požadavkům na činnost veřejné správy a správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, když si opatřily nezbytné podklady pro vydání svých rozhodnutí (v nynějším případě zejména rozhodnutí trestního soudu).

VI. Celkový závěr a náklady řízení

22. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námítky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však v průběhu řízení neuplatňovala právo na náhradu nákladů řízení, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. ledna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu